

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις . . . . . Φρ. 8
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις . . . » 10
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . » 15
 Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα » 30

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ

ΑΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ κρατήσαντες ἀπαξ τὸ φύλλον
 θεωροῦνται συνδρομηταί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Τιμᾶται λεπτά 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

00—Ὄδὸς Μουσῶν—00

Τιμᾶται λεπτά 10

ΚΑΙ ΘΑ ΣΧΙΣΘΟΥΝ ΣΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΤΑ ΚΑΛΠΙΚΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ

Εἶδες μπακάλη, ψεύτικο
 λογαριασμό σάν δίνει,
 ἔς τὸ μουστερή του πῶς γλυκὰ
 γελά, και καταπίνει;
 Μ' αὐτὸς δὲν παίρνει ἀπ' αὐτὰ
 ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια,
 και κάνει τὸ λογαριασμό
 τὸν ψεύτικο κομμάτια.

Ἔτσι προῦπολογισμό
 κι' ὁ Κουμουन्दούρος βγάζει,
 και νὰ γελάσῃ τῇ Βουλῇ
 μπακάλικά κυττάζει.
 Μὰ—ἀς μὴ χάνεται—αὐτὴ
 γνωρίζει τὴν ψευτιά του
 και θὰ σχισθοῦν ἔς τὰ μούτρα του
 τὰ κάλπικα χαρτιά του.

Ὁ Προῦπολογισμὸς

κατατίθεται. Και τὴν θεωρήσιν τῶν ἀριθμῶν ἀκολουθεῖ ἡ ἀρίθμησις τῶν ψήφων.

Θὰ μετρηθῶσι.

Ἐρώτησις. Θὰ φανῇ παράδοξον ἀν ψηφισθῇ ἔλλειμμα 20 ἑκατομμυρίων;

—Ὄχι ἐνὸσω ὑπάρχουν ἐν τῇ Βουλῇ Κατριβάνοι και Σία.

Ἄλλὰ συνέπεια τούτου ἔστι ἐντελής χρεωκοπία. Αὐτὸ θέλει ὁ Κουμουन्दούρος. Ὅσον περισσότερο πίπτει ἡ Ἑλλάς τόσοσον πλειότερον εἶνε βέβαιος ὁ Κουμουन्दούρος, ὅτι θάπο φύγη τὰς δίκας. Ἀκολουθεῖ τὴν συμβουλήν του Ἀλκιβιάδου πρὸς Περικλέα.

— Τί σκέπτεσαι, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης;

— Πῶς θὰ δώσω λόγον. Πῶς νὰπολογηθῶ.

— Και δὲν σκέπτεσαι πῶς νὰ μὴ δώσῃς.

Και ἐπῆλθεν ὁ Σικελικὸς πόλεμος, και ἐπέρχεται ἡ Χρεωκοπία.

Ποῦ βαδίζει ὁ Κουμουन्दούρος, και αὐτὸς ἀγνοεῖ. Τὸν πρῶτον φίλος του.

Πῶς θὰ δικαιολογήσῃ τόσον σπατάλην.

Πῶς θὰ καλυφθῇ τοσοῦτον ἔλλειμμα.

Και εἶπε: Θὰ λάβωμεν τὴν Ἑπειροθεσσαλίαν.

— Ἄλλ' ἀν δὲν τὴν λάβωμεν;

— Θὰ τὴν λάβωμεν.

— Ἄλλ' ἀν δὲν τὴν λάβωμεν;

— Θὰ τὴν λάβωμεν.

Βλέπετε ὁ ἄνθρωπος τοσοῦτον ἐν τῇ ἀπάτῃ συνείθισεν, ὥστε ἀπατᾷ και ἑαυτόν.

Δὲν δύναται νὰ εἶπῃ και εἰς τὸν Κουμουन्दούρον. Ὅχι.

Εἶναι ὁ χαρτοπαίκτης τῆς πολιτικῆς. Χάνει καθ' ἑκάστην και ἐλπίζει εἰς τὴν τύχην τῆς αὔριον.

Ἵπάρχει ὁμοίως μικρὰ διαφορὰ μεταξὺ Χαρτοπαίκτη και Κουμουन्दούρου. Ὁ Χαρτοπαίκτης χάνει δι' ἑαυτόν, ἐνῶ διὰ τὸν Κουμουन्दούρον ἡ Ἑλλάς.

Καὶ ὁμοίως θὰ εὐρεθῶσιν Βουλευταὶ οἱ ὅποιοι θὰ ψηφίσωσι προϋπολογισμὸν τοιοῦτον.

Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ ἐκείνων δι' οὓς ἐποιήθη.

Ἐκεῖ ὑπερῆφάνως

Βελάζουεν ναι! ὁ Κάρτσωνας, ὁμοῦ κι' ὁ Κατριβάνος.

Ἄλλὰ δι' ἐκείνους οἵτινες ἐκλεχθέντες ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας τῶν νὰ κτυπήσουν μίαν βορβορώδη ἀρχὴν, νομίζουν ὅτι ἐκπληροῦνται ἢ ἀποστολὴ τῶν εἰς ἓν *Ναι*, εἰς ἓν *Ὀχι* καὶ ταῦτα ρυθμιζόμενα Κομμουνδουρικῶς.

Δι' αὐτοὺς εἶναι καιρὸς ἔτι. Ἄς ἴδωσι τὸ ἐθνικὸν συμφέρον διὰ νὰ μὴ ἴδωσιν τὴν ἐπαρχίαν τῶν αὐρίων πρὸς ὑποδοχὴν τῶν, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκύλας *ἀλλ' ἴνα τοὺς πείξει.*

ΜΙΣ.

Ἐπίγραμμα.

Τοῦ Νίκου τοῦ Μ ἢ Χάνεσα
τι ὄνομα νὰ τοῦ δοθῇ.

—Οὐφ. Πᾶς καὶ καταπιάνσαι
μ' αὐτόν. Ἄς πάει νὰ χαθῇ.

Εἶναι τὸ Κοντιλάκι του
σουγιᾶς σὲ θήκη πάλλας.

Καὶ τὸ πικρὸ φαρμάκι του
χωρὶς κανένα ἄλλας.

ΣΙΜΟΝΙΔΗΣ.

Μοῦσαι.

Κάλλιον *Μοῦσαι* παρὰ Σωκράτης, παρὰ *Πλάτων*, παρὰ *Αριστοτέλης* καὶ τῶσα ἄλλα ὀνόματα γηραιῶν νοσῶν φιλοσόφων, καὶ ὀνομασίαι νεωτέρων Συλλόγων.

Τι ἔχουν νὰ κάμωσιν οἱ γέροντες οὗτοι μετὰ τὴν νεότητη ; Μᾶς σκανδαλίζουν τὰ ὀνόματα ταῦτα πλησίον Ἀλικιαδῶν.

Διατί ἡ σφριγώτα νεότης νὰ φέρῃ σὺμβολον τὸ νεοτὸν γῆρας,

Ἄλλ' εἰς τοῦτο οἱ νέοι τῶν *Μουσῶν* ἐπέτυχον. Ἡ ὀνομασία τοῦ συλλόγου τῶν εἶναι ἢ εἰκῶν τῶν. Νεότης παρὰ νεότητα.

Ἵστεροῦσι τῶν *Μουσῶν* τοῦ Περνασσού ὅτι δὲν ἔχουν τὸ φύλλον τῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπερέχουσιν εἰς ἓν. Ἐκεῖναι εἶχον ἔνα Ἀπόλλωνα αὐταὶ . . . πολλοὺς.

Αἱ *Μοῦσαι*, ἢ κάλλιον *Μουσαίται* καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ δυσχερεστήσῃ ἢ ὀνομασίαι αὕτη τοὺς καλοὺς νέους. Ὅχι.

Αἱ *Μουσαίται* εἶναι θωπευτικὸν ὄνομα τῶν *Μουσῶν* εἶναι ἢ νεωτέρων ἡλικίας τῶν.

Ἄν ἀληθῶς εἶναι *Μοῦσαι*, εὐσημοῦμεν καλοῦντες αὐτοὺς *Μουσαίται*.

Προτιμῶ νὰ μὲ λέγωσι παῖδα ἢ γέροντα. Ἡ νεωτέρα ὀνομασία δίδει διάστημα πρὸς ζῶην.

Ἄν δὲ εἶναι ἀκόμη *Μουσαίται* τότε . . . τοῖς δίδομεν τὸ ἀληθές τῶν ὀνομα.

Λοιπὸν *Μουσαίται*.

Αὗται εἶναι εἰς τῶν πολλῶν ἐν Ἀθήναις Συλλόγων.

Ὁ Σύλλογος εἶναι φιλολογικὸς τις συνεταιρισμός. Πνευματικὴ Τραπεζα παρ' ἧς ἔρχεται καὶ λαμβάνει ἢ πτωχὴ κοινωνία. Μέτοχοι τῆς Τραπεζῆς εἶνε τὰ μέλη. Μέρισμα ὅσων τῶν μετόχων, εἰς καλὸς λόγος τῆς κοινωνίας.

Ἀποτελοῦμεν μέρος τῆς κοινωνίας. Καὶ τὰ γραφόμενα ταῦτα εἶναι ὀφειλόμενον μέρισμα τοῖς μετόχοις.

Εἶδατε ὁμίλους παίδων ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, ζῶντων συζητούντας ;

Τοῦς εἶδατε νὰ κινῶσι τὸν δάκτυλον ρητορικῶς, νὰ κτυπῶσι τὸν πόδα ὀργίλως, νὰ ἴστανται, νὰ τρέχουν, νὰ λέγουν, νὰ κάμνουν, νὰ δειχνοῦν ; Εἶναι αἱ πολιτίδες *Μουσαίται*, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

Εἶναι οἱ μέτοχοι οἱ καταθέτοντες τὰ φιλολογικὰ τῶν κεφάλαια παρὰ τῇ Τραπεζῇ.

Εἶναι φιλάνθρωπος ὁ σκοπὸς τῶν νέων, ἀλλὰ βάρυς, ἀδύνατος.

Θέλουν νὰ δεῖξουν τοὺς καρπούς τῶν ἐνῶ ἔτι εὐρίσκονται εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀχρείας τῶν. Ὅσῳ καιρὸς.

Οὕτως γεννῶνται τὰ ἐκτρώματα.

Αἱ *Μουσαίται* ἐτέλουν τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῶν.

Εἶναι ἐπίδειξις ἢ ὅποια βλάβη. Ἄς προτιμῶσι νὰ κρύπτονται, ἐνῶ τὸνομά τῶν θηκούετα.

Ἄς λέγουν πολλά, ἀλλὰ μακρὰν ἀπὸ τὸ ἔργον. Εἶναι Λυδία λίθος αὐτό.

Ἄς μὴ δίδωσι περιστάσιν τῇ κοινωνίᾳ νὰ βάλῃ τὸν δάκτυλον τῆς ἐπάνω τῶν.

Δὲν λέγομεν αὐτὸ διὰ τὰς *Μουσαίταις* μόνον. Εἶναι γενικὸς κανὼν.

Ὁ Φωτεινότερος ἀστὴρ εἶναι σκοτεινὸς ἂν τὸν πλησιάσῃ.

Ἰδία ὁμοίως δι' αὐτάς, λέγομεν τοῦτο. Ὅμοιάζουσι μὲ ὄνον περιβεβλημένον λεοντήν.

Ἐν πνεῦμα ἀέρος ἔοριψε τὴν λεοντήν τοῦ ὄνου.

Ἐλλειψίς πνεύματος παρ' αὐτοῖς ἔκαμε τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

Ἦτο ἢ ἑορτὴ τῶν.

Ἐφάνησαν ὁμοίως ὄνοι χωρὶς νὰ φαίνωνται πρότερον λέοντες.

Εἴχομεν καὶ ἡμεῖς εἰσιτήριον. Τι ἐλέχθη ὑπὸ τῶν δύο ἀγορευσάντων αἰδῶν, καὶ τι ἐγένετο, δὲν ἐξιστοροῦμεν.

Ἀρκούμεθα εἰς τοὺς ἐλίγους κατὰ στίχους αὐτοὶ λέγουν πολλά.

Γνωρίζετε ὁ Εὐγένιος—ὄχι ὁ Λάντς—ὁ ἄλλος·
ὁ ὁμοιοκατάληκτος ἐκείνου ἀετός,
τί εἶπεν εἰς τὸν Σύλλογον· πῶς ποιητὴς μεγάλος
ἦτ' ὁ πατήρ του ἄλλοτε, καὶ τώρα εἶν' αὐτός.
Ὁ Μαραθῶν ἐγέννησε Μυκάλην ἱστορεῖται.
Πλὴν νῦν τὸ χάνει τῆς Γραβιάς, τὸ... τίς τὰ ἐνθυμεῖται!

Ὁ Ξένος τῆς ποιήσεως, οὐχὶ τῶν Χαρμεῖων
μᾶς εἶπεν ὅτι ἔχομεν χειμῶνα πάγον, κρύον.
Ἄκομη ὅτι ἔχομεν καὶ χιονώδη ἀνοιξιν
κ' εἰς τὸν Ἰγγλέσιν ἔρριψε τὸ βλέμμα με κατάνυξιν.

ΓΑΡΙΔΑ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ἡ χροσινὴ ἐσπέρα ἐν τῷ Παρρασῶ ἦτο μαγεῖα.

Εἶχε ἀναβῆ τὸ βῆμα ὁ Ἀχιλλεύς Παράσχος.

Ἄπειρος κόσμος συνωθεῖτο, ἄπειρος ἵνα τὸν τὸν ἴδῃ ἀπαγγέλλοντα

Τοῦ Παράσχου καὶ ἡ ὀμιλία, καὶ τὸ ὄμμα, καὶ ἡ ὄψις, καὶ ἡ κόμη, ὅλα ὅλα εἶναι ποιήσις.

Ὅταν ἴσταται ἐπὶ τοῦ βήματος μετὰ τὴν περιπαθῆ του ἐκείνη μορφήν, εἶναι βασιλεὺς, αὐτοκράτωρ.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι βασιλεὺς Γεώργιος· εἶναι βασιλεὺς Ἀχιλλεύς. Διότι ἔστησε τὸν θρόνον του εἰς τὴν καρδίαν μας.

Ὁ Ποιητὴς ἀποπλέων διὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου, διὰ τὴν πόλιν ἐκείνην ἦν τόσον ἐψάλε, κ' εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἦν μοιραῖον νὰ ὑπάγῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ.

Ἦθέλησε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας τόσον λατρεύει, καὶ τόσον συχαίνεται.

Ἀπήγγειλε τὸ 1821 καὶ τὸ 1879.

Κατῆλθεν ἐκ τοῦ λαμπροῦ οὐρανοῦ τοῦ 21, εἰς τὸν σημερινὸν βόρορον.

Καὶ ἐν τῇ καθόδῳ του ταύτη ὁ Ποιητὴς ἦτο εἰς τὸ λαμπρότερον ὄψος του. Ὁ κόσμος δὲν ἔχειροκροτεῖ, ἐφρηνεῖται.

Ἐτελείωσε τὴν εἰκόνα τῆς λειτουργίας τοῦ εἰκοσιένα διὰ τῶν ἐξῆς στίχων.

Ἐσὺ αὐτὴ τῇ λειτουργίᾳ ἔσὺ ἀνάψανε λαμπάδα,
Ἐκεῖνοι ποῦ ἐσῆκωσαν ἔς τοὺς ὤμους τὴν Ἑλλάδα.
Τοῦ Τούρκου οἱ Γκιάσουβίδες τοῦ Φράγκου οἱ Γραικύλοι
Ποῦ κοιτοῦνται χωρὶς σταυρὸν, περνοῦν χωρὶς καντήλι.
Τώρα τῇ Λαῶν ἀφήσετε ὀπίσω τὴν ἀγία,
κ' ἴλατε ἔς ἄλλη ἐκκλησιά καὶ ἔς ἄλλη λειτουργία.

καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς Σήμερον.

Ἀηδονία πάλι φάλλουε· μὰ κλέρτικα μυλιόνια
Δὲν τοὺς εὐάθαν τὸν σκοπὸν αὐτὸν ποῦ τραγουδοῦνε.
Δὲν εἶναι ἀπολίτευτα τοῦ κήπου μας τὰ θρόνια,
Ἐξευγενίσθησαν κ' αὐτὰ Τραβιάτα κελαιδοῦνε:—

Γλυκὰ τοῦ Βύα γγελισμοῦ ἀντιλαλεῖ ἡ καμπάνα,
Καὶ τὰ παιδιὰ τῆς προσκαλεῖ σὰ μιὰ φορὰ ἡ Μάνα.
Ἄ· ἡ φωνὴ τῆς ἡ γλυκεῖα, ὁ ἦχος τοῦ βουίξει!
Πῶς δὲ λέγει ἔς τὴν καρδίαν καὶ πόσα δὲ θουίξει!
Δάκρυα χαρᾶς καὶ φλόμπουρα, καὶ κάστρα γκρομισμένα,
Ἄιτους μέσα ἔς τὰ σύννεφα, καὶ λαυφαῖς, καὶ σκοτάδια.
Καράβια, νίκαις φτερωταῖς, καὶ μνήματ' ἁγιασμένα,
φωτῆρις μέσα ἔς τὰ κύματα, φωτῆρις μέσ' ἔς τὰ λαγκάδια!
Χτυπᾷ, χτυπᾷ... δὲν ἔρχονται, δὲ βλέπει τὰ παιδιὰ τῆς,
Π' ἀνάθρεψε μετὰ τῆς φωνῆς αὐτῆς τὴν ἁγιασμένην.
Ἄδυνατίζει ὁ ἦχος τῆς σὲ κάθε χτύπημά τῆς,
Καὶ πάλι δυναμώνεται, κ' ὀλόχαρη σημαίνει...
Τοῦ κάκου δὲν ἀκούεται... Πᾶψε, καμπάνα, πᾶψε!
Δὲν εἶν' τῆς Λαύρα· ἐκκλησιά ἐδῶ, δυστυχημένη!
Ἄλλαξε· μάνα, τῆς φωνῆς καὶ τὰ παιδιὰ σου κλάψε!
Καὶ μὴ καὶ σὺ καταρασθῆς γενιά καταραμένη!
Τὸ Γερμανό σου μὴ ζητᾷς ἔς τὴν Ἐκκλησία τούτην.
Τὸ ράσσο 'κεῖνο ἤθελε μέσ' ἔς τὸ βωμὸν μπαροῦτι.
Λειοντάρια ἤθελε κ' αὐτοὺς ἔστη φουστανέλλα μέσα,
Ἐνὰ σταυρώνει ἡ ματιὰ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ Φλέσσα.
Ἦθελε νᾶχη ἔς τὸ πλεῖον τῆς Καλογρηᾶς τῆς γέννα,
Τὸν Ὀδυσσεᾶ ἀντίκρου τοῦ, δεξιά του τὸ Μιχούλη·
Λευκαῖς κορμιά, στῆθια πλατῆα, καὶ μάτια φτερωμένα,
Μεσολογγίτικη φωτιά, κ' ἰντάρ' ἀπὸ τὸ Σούλι!
Μὴ τὰ παιδιὰ σου προσκαλῆς πεντάρρανη καμπάνα.
Τὰ χέρια μας ἐθάψανε κ' ἐκεῖνα, καὶ τῇ Μάνα...
Τὰ χρόνια αὐτὰ τὰ δύστυχα δὲν εἶναι τὰ δικά σου.
Τοῦ Κουμουन्दούρου ἡ Ἑλλάς, δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάς σου!

Κ' ἐντεῦθεν ἄρχεται ὑψιπέτις, οὐρανία σάτυρα τῆς σημερινῆς, τῆς Κοσμοσυνοδουρικῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ἔχομεν χρόνον, καὶ καιρὸν, καὶ μετὰ σπαρχαμὸν χάνει ὁ Μπάκακας τὴν εὐκαιρίαν νὰ τιμηθῇ τὸ φύλλον του διὰ τῆς μεγάλης, τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως τοῦ Παράσχου. Ὀλίγα ἤδη.

Ἄλλ' εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς Τετάρτης πολλά.

ΓΑΡΙΔΑ.

Τὸ Γραφεῖον.

Ῥαμπαγᾶ ἐκληρονόμησεν ὁ Μπάκακας.

Ἡ κληρονομία εἶναι μιὰ εὐτυχία πάντοτε. Ἄλλ' ἡ κληρονομία προϋποτίθησιν θάνατον.

Ἄρα ἡ εὐτυχία αὕτη προέρχεται ἐκ θανάτου.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία εἶναι ζωὴ.

Ἴδου μίαν περίστασιν καθ' ἣν ἡ ζωὴ εἶναι τέκνον τοῦ θανάτου.

Παράδοξος ὁ λόγος, ἀλλ' ἀληθής,

Ἄλλὰ κληρονομεῖ τις καὶ ζῶντα· εἶναι μιὰ διάθεσις τῆς τύχης.

Ὁ Μπάκακας ἐκληρονόμησε ζῶντα ἢ τεθνεῶτα;

Ἄν ὁ θάνατος εἶναι—ὄπερ εἶναι—ἡ ἀποχώρησις τῶν ζωικῶν στοιχείων, ὁ Ῥαμπαγᾶς δὲν ἀπέθανε.—

Τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὸ σατυρικὸν φύλλον ἔχουν τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ζωῆς· Πνεῦμα καὶ Ῥῆλην. Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις τούτων δὲν ἔχει τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα ἐπὶ ἀμφοτέρων.

Ἡ ἔλλειψις τοῦ δευτέρου θανάτου τὸ πρῶτον.
 Ἡ ἔλλειψις τοῦ πρώτου νεκρώνει τὸ δεύτερον.
 Τοῦ πνεύματος τὸ Σατυρικόν.
 Τῆς ὕλης τὸ ἀνθρώπινον φύλλον.
 Ἡ ἀποχὴ δὲ εἴτε τοῦ πνεύματος ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου, εἴτε
 τῆς ὕλης ἐκ τοῦ Σατυρικοῦ ἐξασθενεῖ, ἀλλὰ δὲν φέρει τὸν
 θάνατον.

Καὶ ἀπέσχε μὲν τοῦ Ῥαμπαγὰ ἢ Ἰ.Ἰ. ἀλλὰ τοιαύτην...
 ἂς εἶναι καλὰ ὁ Κοσμουνδοῦρος καὶ Σίξ. Ἐκείθεν ἀντλεῖ
 ὄσση θέλει.

Δὲν ἀπέθανεν ὅμως.

Ἀλλὰ ψυχορραγεῖ μᾶς ψιθυρίζει εἰς φίλος.

Ὁ Μπάκακας δὲν τὸ πιστεύει, καὶ τῷ ἐπεύχεται ἀνάρ-
 ρωσιν.

ΓΑΡΙΑΔ.

Οἱ χαμένοι.

Μαζώματα ξετσιπίωτα ποῖος ξέρει τινος τόπου,
 Μὲ Κάμπια καὶ Σκαντζόχοιρου μορφή ἀντὶ ἀνθρώπου
 — Καρδιὰ φειδίου, σὲ ἀλεποῦς τὴν πλάτη κολημένη—
 Χωρὶς καμμιά συνειδησι, ἀλήτες, βαφτισμένοι.
 Εἰς τοῦ Γενί, στοῦ Γαλατὰ τὸν παγωμένο βοῦρκο,
 Ἄνατολίτες, ποῦ κί' αὐτὸν ντροπιάζουσε τὸν Τούρκο,
 Ἄλλοι γιὰ ψεύτικη σπουδῆ, κί' ἄλλοι σκληρὰ διωγμένοι.
 Σὺ φλόμος εἰς τὸν τόπο μας φυτρώσαν οἱ χαμένοι.

Τοῦ ἀηδονίου τὸ λάλημα μᾶς τῶπανε μουρμουρα,
 Κί' αὐτὴ τὴν Ἱστορίαν μας ἀκίμα πατσαβούρα,
 Ὅτι ἀγνὸ' καὶ ἄγιο, τιμὴ, καρδιὰ, φιλία,
 Χίλις φορές τὰ λέρωσε ἢ φάρκ ἢ ἀχρεία.
 Συνειθισμένοι στοῦ Ἀγά, στοῦ Μπέη τὸ τσιμποῦκι,
 Μὲ πετσωμένα πρόσωπα ἀπὸ συχνὸ χαστουκι,
 Ἐπαραξενευθήκανε, χολιάσανε, λυσσιάζαν
 ὅταν καθάριζα μέτωπα τριγύρω τους κυττάξαν. . .

Δὲν σὰ σηκώνει ὁ τόπος μας, ὅπου ἀνοῦνε κρῖνοι,
 Καὶ γιασμεῖ, τριαντάφυλλο τὴν μυρωδιὰ του χύνει.
 Τί θέλει ὁ ἀπήγχνος, ὁ φλόμος τί γυρεύει
 Καὶ ἡ τσουκνίδα ἢ ταπεινὴ, ποῦ ὄσω κί' ἀν. θεριεύει
 Θᾶνοι στὴν κόχη πάντα τῆς σὲ μιὰ γωνιά χωσμένη
 Κί' ἀπὸ τὸ Γαϊδουράγκαθο πιδὲ περιφρονημένη.
 Γυρίστε στὰ σοκάκια σας, γιὰτι εἰς τὴν Ἀθήνα
 Ἐνα δὲν εἶδα ἀδιάντροπο νὰ μὴ χαθῆ ἀπὸ πείνα . . .

ΑΣΤΡΙΤΗΣ.

Ὁ Μπάκακας. Ἐντινὶ Ζυθοπωλείῳ Πειραιῶς.
 Αἶ, φίλε μου εἶναι ἐδῶ μὲ Ἀρετὴ . . .
 Ζυθοπώλης ὠργισμένος. Ἐδῶ, κύριε δὲν ὑπάρχει καμμιά
 Ἀρετὴ.

Κοῦξ. Κοῦξ.

Ἀππλάγη τέλος διὰ βουλεύματος ὁ Χρὸς Πετρούσης.
 Τὴν Ἀθώωσιν τοῦ ἐχαιρέτησαν οἱ πολλοὶ φίλοι τοῦ ἐν
 τυμπάνῳ καὶ χορῶ ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις.

Ὁ Ζύθος ἔρρευσε πολὺς.

Μέ χοι τοῦδε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη ἀναλαμβά-
 νει ἀντιθέτως τὰ καθήκοντά του.

Ἡ μίνα.

Τῶν φοβερῶν μηδονιστῶν ἡ μίνα
 δὲν εἶχε τόσ' ἰσχύ, γλυκά μου μάτια,
 ὅση νὰ ἔχη φαίνεται μὲ Μίνα
 ποῦ τῇ φτωχῇ μου ἔκαμε καρδιὰ κομμάτια.

ΦΩΤΙΑ.

Ὁ Λάντε ἐν συγκινήσει. Ἡ κοινωνία δὲν μὲ ἀγαπᾷ διότι
 βαθῶς τὴν ἐκαυτηρίασα . . .

Δαλιωᾶς. Διερχόμενος.

— Λάντε. . . .

Silence!

Ὅπως ὁ Φίλιππος ἐπλήρωσε ἄνθρωπον νὰ τῷ φωνῆ τρίς
 τῆς ἡμέρας. Φίλιππε ἄνθρωπος εἶ!

Οὕτω καὶ ὁ Γαβριηλίδης φοβούμενος μὴ χαθῆ, πληρώνει
 τὸν Τυπογράφον καὶ τῷ φωνεῖ τρίς τῆς ἐβδομάδος: Μὴ χά-
 νεσαι!

Ἀγαρχαῖον καὶ τὸ φύλλον αὐτό.

Εἶναι ἀντιχριστιανικὸν νὰ δοξολογοῦν οἱ λαοὶ διὰ τὴν σω-
 τηρίαν ἐνδὲς Αὐτοκράτορος.

Ὁ Χριστὸς ἐκήρυξεν αὐτοῖς τὴν ἰσότητα.

Νὰ πέντε.

Ῥόδα ἐβάσταζε πολλὰ
 κί' ἐσχόρπιζεν ἐκ εἰ νη.
 Μὰ, φίλοι, ἔκαμα τρελλὰ
 κ' εἶπα ἐλεημοσύνη.

Τῆς εἶπα ἀπ' τὰ Ῥόδα σου
 ἕνα φυλλάκι δός μου.
 Καί... πίπτω εἰς τοὺς πόδας σου.
 Νὰ πέντε! μοῦπε, φῶς μου.

ANNANAS.

Ἄκρον ἄκρον ἀεροφροσύνης Αὐγερινού.

— Δὲν εἶσθε ἀερόφρον κί' ἄρτε Ἰπουργέ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀερόφρων βρὲ μασκάρη!!

Ἄκρον ἄκρον φιλανθρωπίας κυρίας.

Νὰ δίδῃ τε, καὶ . . . νὰ δίδῃ.